

8de Kapitel.

Om Hovedforhandlingen for Underretten.

Naar det i det forrige Udkasts § 274 var foreskrevet, at en Sag, naar Straffen for den Forseelse, i Anledning af hvilken den var reist, ikke oversteg en Bøde af 20 Rd. og den Sigtede tilbød at betale den Bod, den offentlige Anklager fandt passende samt berigtige det mulige Erstatningsansvar, kunde bortfalde, saa har Udvalget foreslaaet en betydelig Udvidelse af denne Regel, i det samme har ment, at Sagen under de angivne Betingelser maatte kunne bortfalde, naar den kan afgjøres med Bøder, dog under Forbehold af Overanklagerens Stadfastelse. Ministeriet har imidlertid fundet Betænkelighed ved at tiltræde dette Forslag, da det vil omfatte Tilfælde af egentlig kriminel Beskaffenhed, og oftere give Anledning til Tvivl, naar Bøder vel kunne anvendes, men der dog ogsaa efter Forseelsens Beskaffenhed kunde være Tale om en højere Straf, og man har derfor troet at burde blive staaende ved den i den tidligere § 274 fastsatte Grændse, hvorefter det formentlig kun vil være Politifager om hvis Afgjørelse paa den omhandlede Maade der vil blive Spørgsmaal, men i saa Fald kan det heller ikke være fornødent at erhverve nogen Stadfastelse for Overanklageren, hvis Erhvervelse vilde medføre en unødvendig Forhaling af disse ubetydelige Sager.

Medens § 262 i nærværende Udkast med en lille Forfortelse er redigeret i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag til den tidligere § 275, og der i § 264 efter Udvalgets Forslag er slettet en Tilføining, der gaaer ud paa, at en Gjenpart af Stævningen skal afleveres ved Stævningens Forfyndelse, har Man ikke troet at kunne, som af Udvalget foreslaaet, sammenbringe de tidligere Paragrafer 278 og 279 til een Paragraf fordi der da vilde savnes en Bestemmelse om, hvorledes der skulde forholdes naar Underretten har afvist en Klage, som ikke hørende under dens Omraade, men Overanklageren, efterat Sagen er indstillet til ham,

finder ikke at kunne afviescere ved Underrettens Afgjørelse. I et saadant Tilfælde, hvor Sagens Beskaffenhed fremgaaer af den skriftlige Klage, kan Spørgsmaalet med Lethed afgjøres af Overretten, og det synes derfor mindre heldigt, ikke at stille Overanklageren noget andet Valg end at indbringe Sagen for Rævnningerretten eller frasælde den.

Det af Udvalget til den tidligere § 280 stillede Forslag, hvorefter den Sigtede udtrykkeligt skulde give sit Samtykke, for at Sagen under de der angivne Betingelser kan foretages strax, har Ministeriet fundet Betænkelighed ved at tiltræde, da Sagen i saadanne Tilfælde maa antages at være saa klar, at der ikke bør gives den Paagjældende Leilighed til nogen Forhaling, naar han ikke kan opgive nogen Grund, hvorfor han ønsker Udsættelse; kan han derimod angive en saadan Grund, vil Dommeren, hvem Paragrafen kun hjemler en Bemyndigelse til at lade Sagen foretage strax, selvfølgelig indrømme den forlangte Udsættelse.

Ministeriet har i Henhold til de af Udvalget anførte Grunde troet at kunne tiltræde Forslaget om, at Forsvarere for Underretten skulle beskikkes af Dommeren istedetfor som efter det forrige Udkast af Overøvrigheden. Derimod har Man med Hensyn til Spørgsmaalet om, i hvilke Tilfælde en Forsvarer skal beskikkes, hverken kunnet slutte sig til Flexaltets eller til Mindretallets Forslag, fordi det efter Ministeriets Opfattelse kun bør paahvile det Offentlige at skaffe den Sigtede retskyndig Bistand, naar det større Materiale, som er samlet til Sagens Afgjørelse, gjør det vanskeligt for ham at overføre Sagen og at forberede sit Forsvar, eller naar han som fængslet er hindret fra selv at foretage de Skridt, han maatte ansee nødvendige, medens Forpligtelsen paa den anden Side i disse Tilfælde synes at burde være ubetinget fordi det ikke alene er i den Tilstaets men ogsaa i Retfærdighedens Interesse, at Sagen fuldstændigt ophyses, og herpaa synes den Tilstaets ikke at burde kunne give Afkald. Nærværende Udkast § 271 er derfor i det hele affattet overensstemmende med den tidligere § 284 med den ovenfor angivne Forandring, og Man